

Nagyböjt IV. hete

Csütörtök

Kiv 32,7-14 * Jn 5,31-47

„Hogyan hihetnétek ti, akik egymást dicsőítitek, de nem keresitek azt a dicsőséget, amely Istentől származik?”

Jézus szavaiból kitűnik, hogy nem az a baj, hogy az emberben ott munkál a dicsőség vágya, hanem az, hogy ezt rossz helyen keresi, pontosabban beéri a látszatával, az igazi dicsőség utánzatával.

Az őszinte dicséret, elismerés, megbecsülés nem csupán kellemes, hanem hasznos, sőt gyakran kifejezetten szükséges is ahhoz, hogy az emberben lévő jó, értékes adományok a felszínre kerülhessenek és kibontakozhassanak. Abban a pillanatban azonban, amikor mások dicséreteiből glóriát fonunk saját fejünk köré, megakadályozzuk, hogy a jó tovább fejlődjön bennünk. Egy adott pillanatot akarunk rögzíteni, s a hírnév, tekintély fényében sűtkérezve úgy érezzük, többek vagyunk, mint azelőtt. Ez a fajta dicsőség azonban illúzió, amely szétpattan, akár a buborék, amint a halál megkerülhetetlen tényébe ütközik.

Persze, vannak, akik azt remélik, hogy műveik, tetteik által fognak örökké élni, nevük örökre fennmarad. De vajmi sovány vigasz ez akkor, ha nekik maguknak meg kell semmisülniük. Ráadásul ez a szellemi utóélet is meglehetősen bizonytalan, teljességgel ki van szolgáltatva az utókor kénye-kedvének: a félreértésnek, a meghamisításnak és végső soron a feledésnek.

Az ember, aki szíve mélyén dicsőségre vágyik, ennél többet kíván. Azt, hogy ő maga dicsőüljön meg, létezése emelkedjék magasabb szintre és teljesejék ki soha nem ismert módon. Ezért igazi dicsőség nem is lehet olyasvalami, amit a mellünkre tűznek vagy a nyakunkba akasztanak. A valódi dicsőség belülről fakad, és beragyogja fényével egész lényünket.

Ez a dicsőség csak Istentől származhat, a dicsőség Urától és mindenek Alkotójától. Ő pedig saját dicsőségéből ad részt nekünk. Abból a dicsőségből, amelyről Thomas Merton azt írja, hogy ha látnánk, mennyire nem hasonlatos ahhoz, amit mi dicsőségnek nevezünk, belehalnánk az iránta érzett szeretetbe.